

A-LAP-HANG

TARTALOMJEGYZÉK:

Stamler Lili
~
Kardos Vivien
~
Rajkó Petra
~
Tóth Erika
~
Zsirai András
~
Kovács Adél
~
Salamon Sára
~
Richter Zsóka
~
Gayer Mihály

Kedves Olvasók!

A korábbi években megszokotthoz képest kicsit megkésve, de annál nagyobb örömmel „nyújtjuk át” az iskolaújság idei első számát. Ahogy azt tavaly világossá tettük, már csak virtuális formában terjesztjük az újságot - olcsóbb is, megtaláln könnyebben is jut el mindenkihez.

Ez a szám egy tematikus szám: az első félévben a Pannon Lapok Társasága által „üzemeltetett” SÉTA- rovatba rengeteg jó cikket írtak diákjaink, melyek közül - magától értetődően - csak viszonylag kevés jelenhetett meg a Zalai Hírlap hasábjain (végtére is más iskoláknak is teret kellett adni). Úgy döntöttünk, hogy mi mégis közzétesszük e sok jó írás nagy részét, hogy olvassák mások is (és kapjanak kedvet az íráshoz).

Megszokott e-mail címünkre (alaphang001@citromail.hu) várjuk írásaitokat, véleményeteket, aranyköpéseiteket...

És egy nagyon fontos dolog:

BOLDOG KARÁCSONYT!!





E-ellenőrző - avagy a bliccelők réme

Iskolánkban ez év szeptemberétől új rendszer lépett életbe, jócskán megbolygatva eddigi nyugalmas diákéveinket. Lógások, fogorvosi kezelés, felmentés hiánya, késések - mind olyan fogalmak, amelyekről nem szívesen ejtünk szót szüleink jelenlétében, most viszont néha előbb tudják meg, hogy fizikán a sulis előtt cigiztél, mint hogy kiérsz és rágyújtasz. A Nagy Testvér mindent lát - és tényleg.

Aztán persze az már csak hab a tortán, hogy a jegyeid is sorra bekerülnek, s a mai elektronikussá vált világunkban a számítógép előtt dolgozó édesanyád pedig epedve várja, hogy hírt kapjon rólad, aki még mit sem sejtve írod a témazárót, vért izzadva egy jobb jegyért. Buzgón frissítgeti az adatlapodat, szívinfarktust kap, amikor meglátja, hogy feleltél németből, és azonnal elkezd tervezgetni a büntetésedet, amely egytől négy hétig terjedő szabadságvesztés is lehet, tantárgytól és idegállapottól függően. Egyébként ez más néven a szobafogság. Ha élelmes vagy és gyakran változtatsz jelszót, legalább van egy kis haladékos az információ terjedése előtt, és ártatlan képpel sajnálkozhatasz, hogy már megint milyen rossz a rendszer. De aztán másnap úgymint kiderül minden, amikor kedves szüléd felhívja a tanáraid. Mert megteszi, amilyen lelkiismeretes.

Bejelentkezés a szülői információs rendszerbe – ez lesz a sötét rémálmaid öt szóból álló beléptető kapuja. Jól jegyezd meg, fogod még átkozni eleget... Bátorság, sorstárs, tanulj, vagy feltűznek a Windows tűzfalára, te leszel az első, akit a hálón ért a halál - a pók vacsoráján kívül

Stamler Lili

Régmúlt idők emlékeiről...

A történet egész hétköznapi módon kezdődött. Karácsonyi nagytakarítás, elő kell keresni az adventi díszeket és az ünnepi dekorációt. Munka közben előkerültek régi hangkazetták, amiket egy „öskori” magnóval még meg tudunk hallgatni. Edda, Elvis, V-tech kazettákat is találtunk – s már teljesen elvarázsolt a „letűnt idők” zenéje, hangulata. De amit ezután találtam, mindennél többet ért. Egy mappa. Nem szép, nem színes, nagyon egyszerű. S ami benne volt... Elsárgult papírok, régi kézírással vagy gépelve, versszakokba szedve. A dédapám versei. A legtöbb a második világháború idejéből való, de akadnak a 80-as évekből is iratok. Ahogy olvasom, mintha filmen pörögne a szemem előtt a családom története - a dédapám iskolai napjaitól a katonai behívóján át egészen az én kisgyerekkoromig. Az egyik vers címe: Az én kis unokám, Vivi.

Sajnos, alig van pár emlékem a papíróról, de mindenki azt mondja, rá hasonlítok a legjobban. Már régen meghalt, éppen egy karácsonyon, s csak ritkán gondolunk rá. Már kezdett a feledés homályába merülni, s most mégis tőle kaptam a legszebb karácsonyi ajándékot.

Büszkék leszünk egyszer?

Vajon mi lesz velünk tíz év múlva? Hol leszünk? Mit fogunk csinálni? Mi lesz a munkánk? Lesz egyáltalán munkánk? Vagy még mindig az iskolapadot koptatjuk majd?

16 évesen ezek a kérdések sokszor megfordulnak a fejemben. Hiszen olyan nagyok az elvárások velünk szemben. Nagy elkötelezettséggel kell haladnunk egy kitűzött cél felé, de mégis közben minden tantárgyat tanulnunk kell, nem is akárhogy, hiszen az összesre szükségünk lesz az érettségienél. És miközben próbálunk megfelelni az előírt szabályoknak, nem adhatjuk fel az álmainkat. Sokszor elfelejtjük, hogy amit most élünk át, az a legszebb időszak az életünkben. Erre fogunk majd 80 évesen a hintaszékben gondolni: „azok a régi szép idők”. Ezeket az emlékeket örökre a sajátunknak tudhatjuk majd. Ezeket már senki nem veheti el tőlünk. Ezért kell úgy viselkednünk, úgy beszélnünk, úgy élnünk, hogy abból a bizonyos hintaszékből majd büszkén gondolhassunk vissza egykori fiatal énlükre. A világ kinyílt előttünk. A szabadság, amely hirtelen a nyakunkba zuhant, sok embert megbolondított. Sokszor nem tudjuk, hol a határ. Vagy nem ismerjük. Szerencsére mindig vannak olyan barátok, akik észhez térítenek bennünket. Olyan barátok, akik segítenek a bajban, és akik nagy valószínűséggel majd a mellettünk lévő hintaszékben fognak ülni. És hogy mennyire lesz vígjáték jellegű életünk filmje, csak rajtunk múlik. Tudni kell komolynak lenni, máskor viszont meg kell örülnünk, hogy igazán azt mondhassuk magunkról: élünk.

Kardos Vivien

Utazás

Egyre népszerűbb „hóbort” kisvárosunkban külföldre menni akár dolgozni, akár tanulni, s közben világot látni, nyelvet tanulni. Egyik osztálytársam és egyik ismerősöm is útra kelt a minap. Egyikük Kanadát tűzte ki célul, másikuk Angliában próbál szerencsét.

Mennyi lehetőség is rejlik külföldön? Ennek csak az az ember lehet megmondója, aki már vetette meg lábát idegen országban ilyen célokból. Megéri-e itt hagyni csapat-papot, barátokat, családot némi tapasztalatért? Ha pénztárcánk engedi, pár hónapra miért is ne hagynánk itt kis hazánkat, hogy belekóstoljunk valami ismeretlenbe? Noha én szeretem szülőföldemet, és rövid időn belül honvágyam támadna, de nem szeretnék hetvenévesen észbe kapni, hogy milyen gyönyörű földünk van, benne számtalan látnivalóval, és én nem láthattam akár csak egy kis szeletét is. Más kultúrákba belekóstolni jó, nemzetközi kapcsolatokat kialakítani érdemes. Nem egy életre szólóan, de pár hónapra, vagy akár egy évre megéri elindulni – gondolom én.

Két barátnőm is fejébe vette, hogy Svájcba mennek tavasszal. Kezdem picit egyedül érezni magam. Elfogyunk? Elfogy Nagykanizsa? Ideiglenesen megfogyatkozunk, de – reméljük - belátható időn belül visszatérnek ifjú kalandoraink, hogy meséljenek útjukról, gazdagítva ezzel az itt maradt laikus ismerősöket, családtagokat, akikre még várnak a világ csodái.

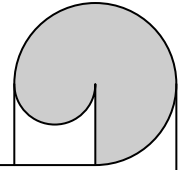
Rajkó Petra

A magyar nyelv szépségei

A magyar nyelv megváltozott és folyamatosan változik. Rengeteg, főleg külföldi szót vettünk át. Az sms-ek az és internet miatt rengeteg rövidítést használnak a fiatalok. Nem tudják magunkat kifejezni, és hiányos a szókincsük. Kapásból tudnék olyan mondatot mondani, amely a nagymamának fejtörést okozna, és ő csak egyszerűen bazsalyogna rajta. Csak kézbe kéne vennünk egy régi magyar könyvet, vagy egyáltalán egy könyvet, (ami manapság már kezd homályba merülni a fiatalok körében) és olvasni. Lehet, hogy meglepődnénk, hány ismeretlen szót találnánk benne. A magyar nyelv gyönyörű, csak meg kéne tanulni helyesen és szépen használni. Ki kell bányászni azt az aranyat.

És őszintén, kezeket fel, hányan gondolkodnak még most is a bazsalyog szón??

Tóth Erika



„Madarat tolláról, embert barátjáról!”

A barátság egy fogalom, melyet definiálni ugyan nem tudunk, de mindannyiunkat életünk végéig kísér. Barátai mindenkinek vannak, kiknek több, másoknak kevesebb, kiknek igazak, másoknak hamisak. Egy dolog azonban biztos: egy igaz barát a tűzbe teszi a kezét érted, a végsőkig melletted áll, és soha nem hagy magadra. A barátság mindenki életében hatalmas jelentőséget tölt be, ezt a mondás is remekül igazolja: „Madarat tolláról, embert barátjáról!”

Lehet, hogy valakinek több tíz barátja van vidámságban, boldogságban, de a fontos az, hogy hányan állnak ki melletted a szűkös időkben, bonyolult helyzetekben. Hiszen ha már tinédzser korodban csalódnod kell az emberekben, akikért te szinte bármit megtennél, akkor ezen emlékeknek könnyen lehet komoly hatása a jövődre nézve is. Keveredhetsz rossz társaságokba, de akár különböző szenvedélybetegségek „segítségét is kérheted” az ámulások elkerülésének érdekében. Ugyanakkor egy igaz „társ” az életedet is megváltozhatja örökös vidámságával, optimizmusával vagy biztató szavaival.

Egyes barátaid örökké megmaradnak, egyesektől elszakít a sors, de az biztos, hogy egy igaz barát emlékét az idő múlása nem tudja elszakítani tőlünk.

Varázslatos december!

A decemberről mindenkinek eszébe jut valami! Egy érzés, egy nap vagy csak a szép havas táj. Ez utóbbi ugyan nem mindig teljesül, de a tökéletes decemberről alkotott álomképből nem hiányozhat. Bár varázslata mindenkinek másban rejlik, de létezése semmiképpen sem vitatható. A gyerekek viselkedése – igaz, csak egy hónapig - megfelel az elvárásoknak, az emberek kedvesebbek egymással, a városok díszes pompába öltöznek. Ha csak egy röpké hónapig is, de mindenki sugárzik a boldogságtól, az izgatottságtól. Sokszor még a „köszívű” tanárok is eltekintenek az aznapi feleléstől. Minden olyan csodálatos!

De ez nem is kell meglepődni, hiszen napról-napra követik egymást a különlegesebbnél különlegesebb napok, ünnepek. Kezdve a kisgyerekek kedvencével, a Mikulással, a szeretet ünnepével, a karácsonnyal és befejezvéen valami - a nevében - is újjal, az újévvvel! És ezek csak a legismertebb napok! Még sok-sok másik naphoz is kötődik egy-egy hagyomány, tradíció, ami talán kevésbé elterjedt nagyobb körökben!

Valamennyi hónapnak megvannak a saját jellegzetességei, de e szempontból a december mindenképpen a legkülönösebb hónap. Ki tudja, talán pont ebben rejlik ama hatalmas varázslata, mely több millió embert varázsol el reggeltől-estig minden egyes nap.

Zsirai András

Az évem Top-eseménye

Közeledik a karácsony és persze az év vége. Ilyenkor a legtöbb ember, így én is, elgondozik azon, mi történt vele az évben, mik voltak a legjobb élményei. Amikor én elkezdtem ezen gondolkodni, egyértelmű volt számomra, hogy a nyár volt az év csúcspontja. Persze ezzel nem vagyok egyedül. De nem csupán maga a nyár, hanem a csupa nagybetűs

S-Z-I-G-E-T, ami minden fiatal álma. Már tavaly volt róla szó, hogy elmegyünk, de ez csak idén sikerült. A cél a Tankcsapda koncert volt. Persze magammal vittem legjobb barátomémet, Sacót is. Együtt vágtunk neki a nagyvárosnak. Miután eljutottunk a helyszínre, már csak egy dolgunk volt: fedezzük fel a terepet! Ha van olyan hely, ahol bármit ki lehet próbálni, ez az volt! Számtalan lehetőséget nyújtott, én például a Magyar Nemzeti Bank sátrában ültem olyan „fotelben”, amelyet 10 milliárd forint leselejtezett bankjegyből olvasztottak össze. Akik bevállalásabbak voltak, akár házasságot is köthettek. Sárával egy pillanatra egymásra néztünk, de egyöntetűen tagadóan ráztuk meg fejünket. A hatalmas forráságban hamar elment a nap, és érkezett a várva várt esti program. Kigyúltak a reflektorok, a színpad „lángra lobbant”, füstbe burkolózott, és ott álltak ők hárman. A Tankcsapda. A kétórás, végigtombolt koncert után persze nem volt hangunk, de cseppet sem bántuk. Felejthetetlen élményben volt részünk, ami máig sokszor eszembe jut.

Ezeken a ködös, hideg reggeleken, amikor nehéz az indulás az iskolába, ránézek a szigetes pólómra és a hallom a fülemben az ismerős rekedt hangot:

*„Rám egy új nap virrad, holnaptól minden más lesz
Vagy talán ugyanaz, mégis én valahogy azt érzem itt bent...”*

és akkor könnyebb a kezdet...

Kovács Adél



Woody Allen

„Az egyetlen bajom az élettemmel, hogy nem valaki más vagyok.” – hangzik az idézet kitől mástól, mint Woody Allentől. Hogy miért jutott eszembe éppen ő? Az Oscar- díjas amerikai színész, rendező, forgatókönyvíró 1935-ben, december 1-jén látta meg a napvilágot New York-ban, azaz a mai napon ünnepli 76. születésnapját.

Összegyűjtöttem néhány jó idézetet tőle:

- „Ha meg akarod nevetetni Istent, mesélj neki a terveidről.”
- „Már hetedik éve, hogy anyósom átjön karácsonykor. Idén újítunk. Beengedjük.”
- „Valószínűleg túl lassú vagyok. Nemrég elütött egy autó, amit két ember tolt.”
- „Részt vettem egy gyorsolvasó-tanfolyamon. A Háború és békét nem egészen 20 perc alatt olvastam el. Az oroszokról szól.”
- „Azt hiszem, a szüleim nem szerettek igazán. Egy élő mackót tettek a bölcsőmbe.”
- „Évekig nem szóltam a feleségemhez. Nem akartam félbeszakítani.”
- „Amikor gyerek voltam, a szüleim sokszor költöztek. De én mindig megtaláltam őket.”
- „Osztrigát pedig nem eszem. Az én ételem legyen halott - ne beteg, ne sebesült - halott!”
- „Sohasem lennék egy olyan klubnak a tagja, amelyik elfogadna engem tagjának.”

Reméljük, még sokáig lesz alkalma ilyes elmés-szellemes mondásokkal megörvendeztetni minket. Isten éltesse!

Salamon Sára



A Milka tehén nyomában - avagy mi újság nyugaton? -

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy csapat, akiknek nagy álma vált valóra, amikor eljutottak Svájcba egy zenekari csereprogram kapcsán. Miután májusban a svájci Il mosaico zenekar látogatott el Magyarországra, az ő meghívásuknak eleget téve augusztusban a nagykanizsai Strém Kálmán Ifjúsági Vonószenekear buszra szállt és izgalommal vágott neki a sok élményt ígérő kalandnak. Valamivel több mint egy hetet töltöttünk St. Gallen kantonban, és megismerkedhettünk a tartomány nevezetességeivel. Jártunk sajtgyárban, Zürichben, a Chäserugg hegyen, fürödtünk a hegyi tóban és megismerhettük a svájci iskolarendszert, ugyanis ott augusztusban már javában zajlott a tanítás a csupán 5 (!) hetes nyári szünet után. Összességében egy teljesen más, egy sokkal fejlettebb, „nyugatibb” világgal ismerkedhettünk meg, ami rengeteg felejthetetlen élményt nyújtott az utazók számára. Svájc - kösz, hogy vagy nekünk! :)

Richter Zsóka



Karácsonyi ajándékként fogadjátok Gayer Misi (10.A) írását.
Misi most Kanadában tölti a tanévet, s az ottani élményeiről
számol be. Reményeink szerint folytatás is lesz!!

Hadd kezdjem azzal, hogy merre keressetek a térképen, ha eszetekbe jutnék. Ha Észak-Amerika keleti partján, a Szent Lőrinc folyón a kontinens belső része felé hajóztok, az első nagyobb szigetnél kössetek ki, és garantáltan összefuttok velem. Ez a nagy szigetváros Montreal. Történelméről annyit, hogy eredetileg francia gyarmat volt, később az angol gyarmatosítók is megfordultak ezeken a területeken. Jelenleg Amerika egyetlen jelentősebb francia nyelvű területe. Ezen a szigeten mindössze három millió ember él, így a viszonylag kis városok közé tartozik Észak-Amerikában. Továbbá közismert tény, hogy ez az egyik leginkább európai jellegű város a kontinensen. Enyhén kilóg abból az erősen kapitalista környezetből, amit akkor észlelünk, ha egy kissé dél felé vesszük az irányt. Sok ember véleménye szerint ez a város egy átmenet Európa és az USA között. Közbiztonsága es élhetősége kifogástalan.

Sokszor előfordult velem, hogy megkérdezték: mi volt a legnagyobb különbség, amit észleltem akkor, amikor először bekerültem ebbe a környezetbe? Elgondolkoztam ugyan, de nem kellett sok idő, hogy megválaszoljam a kérdést. Persze először nagyon érdekesnek találtam a magas felhőkarcolókat, érdekes épületeket, de a leglényegesebbek az emberek. A társadalom az, ami a legnagyobb különbség volt az én személyes benyomásom szerint. Amikor első napomon beléptem az osztályomba, körbenéztem, és valami érdekes dolgot vettem észre, valami számomra nem hétköznapi. Mégpedig azt, hogy a harminc osztálytársamból legalább tizenöt különböző származású volt, a világ minden tájáról érkeztek. Én arra gondoltam, hogy

vajon mennyire lesz furcsa, mennyire fognak engem külföldinek, nem idevalónak tekinteni? “Biztos egy újabb kis bevándorló. Ő is egy közülünk” – ezt a kifejezést olvastam le az arcukról – már tudom, hogy rosszul olvastam. Ledobtam magam egy hátsó üres padba. Megfordult az előttem ülő lány: Hová valósi is vagy? Magyarországi, válaszoltam. Láttam rajta, hogy azt sem tudja, melyik kontinensen van. De rám mosolygott, és azt mondta: Isten hozott Kanadában! Sosem tapasztaltam semmilyenfajta lenéző hozzáállást. Mindig büszke lehetek a származásomra. Ennek, a külföldi emberek iránt mutatott tiszteletnek az eredménye a teljesen változatos társadalom. Nagyon sok új barátot, havert szereztem, akik a világ minden tájáról érkeztek Kanadába, nem sokkal korábban, mint én. Sok brazil, kubai, egyesült államokbeli, afrikai, koreai, indiai és persze európai osztálytársat ismertem meg. Emlékszem, az első napon tesióra előtt az öltözőben kérdeztettek, hogy milyenek a fekete emberek “Hungáriában”, erre azt válaszoltam, hogy senki feketével nem találkoztam még az ideérkezésem előtt. Leírhatatlanok azok az értetlenkedő, kérdő tekintetek: hogy lehetséges az?

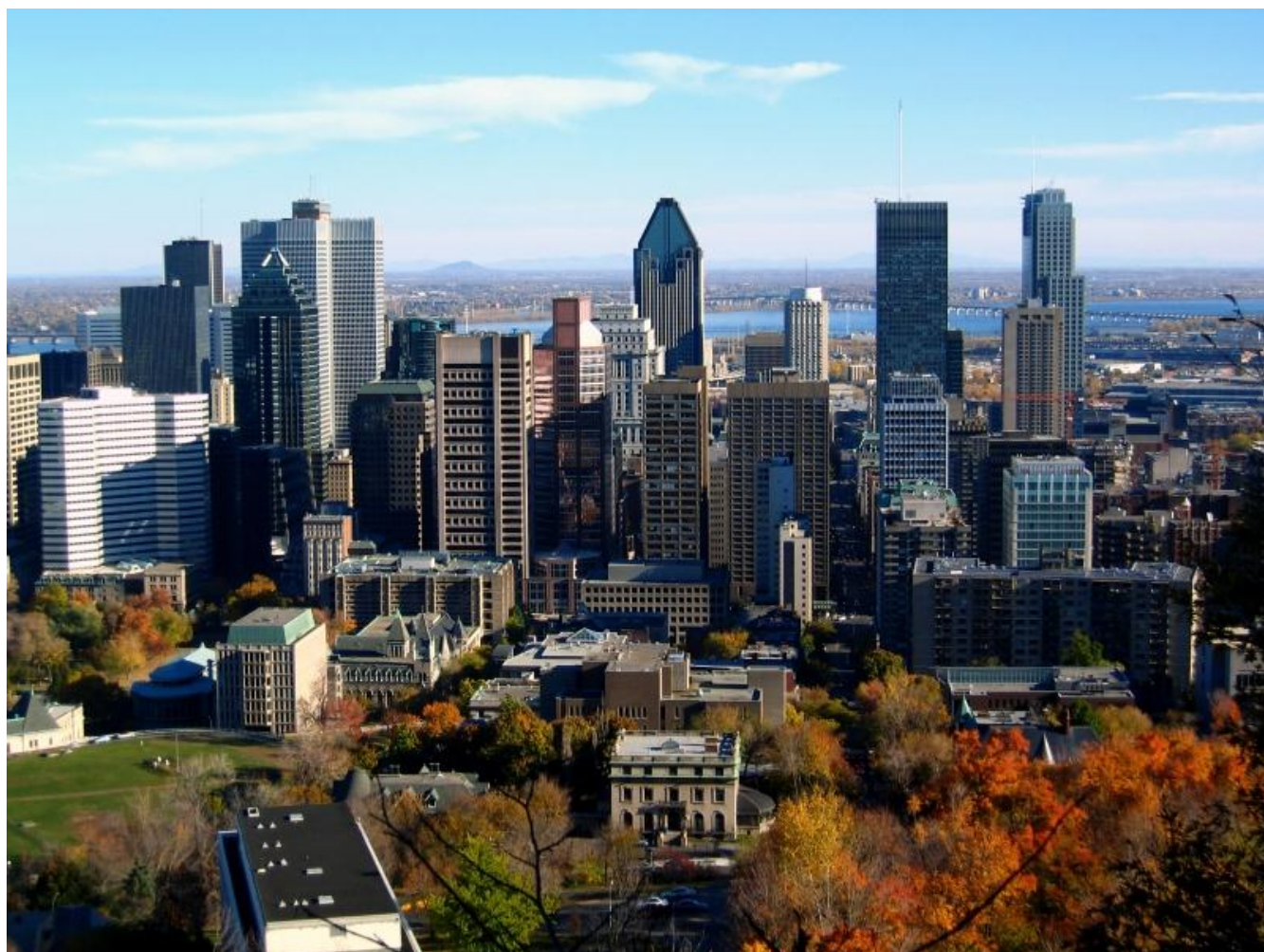
Sok új sportággal találkoztam, mióta itt vagyok. Azt vettem észre, hogy jóval népszerűbbek a kontaktsportok, mint például az amerikai foci vagy a rugby. Előszeretettel játszom mind a kettőt. Ezenkívül persze a télisportok hazája Kanada – síelés, snowboardozás, korcsolyázás. Aztán ott a jégkorong, amit mindenképpen meg kell említenem, hiszen az első jégkorongmeccset itt játszottak Montrealban, nem messze attól a helytől, ahol jelenleg lakom. Montreal rendelkezik

hivatalos nemzeti sportja. Volt szerencsém ezt a sportot is kipróbálni, hiszen a városban több mint 1000 jégpálya áll a sport szerelmeseinek rendelkezésére.

Amikor az iskolából hazafele menet minden gyerek leszalad a metróba, én legtöbbször végigsétálok azon az utcán, ahol a legtöbb felhőkarcoló található. És mindennap rájuk csodálkozom, miközben az osztálytársak gúnyosan mosolyognak rajtam, miért vagyok ennyire meglepődve ezen? Vagy ha látok egy csodás sportautót, megállok mellette és nézegetem, miközben

hétköznapi látvány - nekem De ezt mind viszonylag gyorsan meg lehet szokni.

Összegezve: hirtelen egy nagyszerű környezetbe kerültem . Nagyon sok érdekes dolog történik velem, de azt kell hogy mondjam: pontosan olyan jól érzem magam itt is, mint otthon, Nagykanizsán. Hiszen ahhoz, hogy jól érezzük magunkat, minden környezetben csak azt kell megtalálni, amit szeretünk. És ha egyszer ezt sikerül megtalálni, akkor garantált a jó életkedv.



Montreal, Québec, Kanada

IMPRESSZUM

Felelős szerkesztő: Tislérné Tóth Zsuzsanna

Újságíróink: a 10.A SÉTA-írói

Designer: Rózsa Gábor